

CESTY Z DUŠE

VLASTA
HLAVSOVÁ

Vlasta Hlavsová

CESTY Z DUŠE

Pišťci

*Někdy, jak to bývá
si pištec jenom zpívá*

*někdy jsou pišťci krutí
až to bolí
uhodit slovem
je horší, nežli
holí!*

*A někdy zase
v celé své kráse
slovíčko prosté*

*duši pohladí
proto slova
jako drahé perly
v sobě noste
a mlčíte-li
raději*

to nevadí.

Bolestná melancholie podzimu

*V dálce zlehounka
babi léto se ztrácí
a my, stejně tak
jako ptáci
své touhy
v srdcích máme
však spoutáni
se svým kouskem hlíny
zůstáváme*

*krvavě hoří jeřabiny
a vůně švestek letí krajem
my, lidé spolu s vínem zrajem
hledíme k obzoru
jenž v hejnech zdraví ptáci
vzpomínky tiše se nám vrací
v dlaních pár uschlých jeřabin
sčítáme...
kolik vlastních vin*

*melancholie bolestná
je někdo
kdo tě nezná
děšť spláchl navždy
slzy letních lásek
ranec nesplněných snů
hrbí nám záda
touhy na prsou tlačí
má mě rád
má mě ráda
jen vidět slunce
mnohým stačí*

*to slunce
každý v sobě máme
a každým ránem
kousíčky z něho
rozdáváme*

*chci být tím sluncem
aspoň pro tebe
tak prázdnota ve mně
tolik nezebe*

Život

*Prachem cest úporně šlapeme
znaveni padáme na tvrdou zem
naděje nám rovná hřbet
opět jdem
jdem až tam,
kde se cesty sbíhají
kam vejít můžem
a nikdy zpět
tak živote, řekni mi
až budu se tě ptát
co stálo za to
rovně stát*

a jít

vím, že zašeptáš mi -

vždyť stačilo jenom

žít

Čas

*Po listu list k zemi padá
a tiše šumí les
co kdysi bylo, dávno odnesla řeka,
neštěkne po tobě pes,
sláva dnů příštích na každého čeká
z nadějí a slibů nepostavíš most,
tak vezmi do své, tu dlaň, která čeká
až půjdeš kolem, ve zlaceném hávu, či bos*

Cesty

Je tolik cest

po kterých

chceme jít

a nevíme

kde končí

nesplněné sny

sbíráme

když den se s nocí

loučí.

Kolik je snů

a kolik je cest?

*Marná je mnohdy
snaha
čas běží
a hloupý je ten
jenž jít, se zdráhá.*

*Tam
někde na rozcestí cest
prý štěstí stojí
jen bláhový tomu věří
když z prachu cest
sbírá
nesplněných snů
sbírku svoji.*

*Života běh našeho
čas měří
sny mohou zemřít
leč i na konci "cesty cest"
jenom víra

neumírá.*

Rozum

*Když Pán Bůh rozum dával,
opodál skromně stával
a čekal, čekal
řadu dní
na špetku z nůše
poslední.*

*Však jeho pán a Stvořitel
znaven prací zívá
"strašpytel a trpítel"
Však neplač,
života bída ukáže ti,*

*že mnohdy vášně
rozumné plány zhatí.
K čemu ti rozum, člověče,
když štěstí ti jak voda
mezi prsty proteče?*

*Když rozum z okna mával
projíždějícího rychlíku
on na peróně stával,
tak smutně a potichu.
Náhle vzhůru vzhlédl
a zašeptal "Pane",
vzpomeň na mne",
jako já vzpomenu na tebe*

*když v očekávání hledím
tu na nebe.*

*A Bůh se usmál
neplač, člověče
tak jako nebe zjasnilo
se právě,
tak rozum probleskne ti
v hlavě.*

*A v pravý čas uzříš
myšlenek svých jas.*

Kniha

*Zavřená kniha a konec
v nedohlednu
stránky roztrhané,
jako mé srdce
co je to za příběh
co tahá mě
ke dnu?
Příběh nekončí
ani nezačíná
krajina snů
s šedí dnů
se prolíná*